

Natalija Dević

Igra zavodjenja

+ Uputstvo za
upotrebu muškaraca

■ Laguna ■

Copyright © 2008 Natalija Dević

Copyright © 2009 ovog izdanja, LAGUNA

Cover Illustration © 2009 Vladimir Obradović

Fotografija autorke na poleđini knjige © 2008 Miloš Obradović

IGRA ZAVOĐENJA

GLAVA I

PEPELJUGA JE KRIVA ZA SVE...

– Muškarci su veoma laki za rukovanje, anđele, samo ako naučiš da ostaneš neuhvatljiva, do kraja – govorio mi je moj neodoljivi otac vetropir, pre nego što je s poslednjom ljubavnicom zauvek otišao od nas.

Još uvek zarobljena u telu nalik na nadošlo testo, lekciju o veštini za vođenja dobila sam na vreme. Verovatno ništa nije ukazivalo da će se esencija njegovog dragocenog znanja ikada primiti u meni. Za vreme tih lekcija, koje nijedna druga žena od njega nije čula, uglavnom sam nekontrolisano pljeskala za klizavom žutom patkom koja mi je izmicala po kadi prepunoj pene. Moj otac nije odustajao. Skupljenih očiju iza kojih se krila ta velika tajna, zaverenički mi je ponavljao iz večeri u večer,:

– Samo ako naučiš da izmakneš baš kad ih navedeš da se opuste, kad pomisle da su te osvojili do kraja, vladaceš muškim strastima. U tome je suština. I, zapamti, mia Bela: ma koliko ti se zaklinjali na ljubav do groba, nikad ih ne uzimaj ozbiljno – šaputao je upola glasa da ga ne čuje majka.

– Bezbedna si dokle god im se budeš uvek smejala u sebi. Ponekad, i na sav glas. I te kako ume da pomogne... – namigivao mi je mangupski otkrivajući, samo za mene, tajnu iskusnog zavodnika.

Zbunjeno sam treptala i trudila se iz sve snage da razumem te reči od kojih mi se jedino urezivalo osećanje da ono što mu titra iza čvrstog osmeha na licu presvučenom bronzom, neminovno mora biti nešto veoma važno.

– Lomićeš ti srca jednog dana. Ti si tatina kćerka – ponavljao je oslonjen na ivicu kade dok sam se, obasjana magijom koja mu je poigravala u očima, kvásila u toploj vodi. Okupana i pospana, klizila sam u san a daleki smisao još nerazumljivih reči „izmicati“ i „neuhvatljiva“ nastavljao je da pulsira negde duboko u meni.

Ovu dragocenu bajku posle njegovog odlaska zamenile su one standardne koje se čitaju svoj deci. Stereotip o princu koji postaje nagrada za silno gubljenje vremena princeza različitih imena bivao mi je veoma sumnjiv kad bi se mamine prijateljice, ostavši nakratko same, zarumenele ponavljajući:

– Ma, da sam na njenom mestu, pravila bih se luda i sve bih mu oprostila. Znaite koliko je volim, ali od njegovih očiju su mi klecala kolena. Te poluotvorene usne i taj vreli pogled, kao iz tek izgužvanog ljubavnog kreveta, ostavljali su bez daha... – složile bi se s teta Verom, šapatom i uz mnogo podgurkivanja i kikotanja.

Naboj koji je izbijao iz njihovih poluglasnih reči budio je u meni ritam davno zaboravljenih saveta. Trudila sam se da što duže ostanem blizu njih, naizgled zabavljena igrom, nečujna i nevidljiva, ne bi li i savet i ono neobjašnjivo titranje iz očiju mog oca, ta strasna, treperava čežnja koja je zvonila u glasovima maminih prijateljica ponovo prizvala nazad.

Nikad preda mnom nisu izgovorile njegovo ime. Ali, nisam imala dilemu o kome je bila reč. Prkosno ponosna što znam i zašto ga se sećaju tako snažno, bila sam sasvim sigurna da treba da ćutim o tome. Jer, miris sveže kafe koji bi ulazio u sobu s nasmejanim licem moje majke prebrzo bi prekidao to uzbuđenje. Bivala bih ostavljena svojim nejasnim sećanjima po kojima

sam nastavljala da tražim ključ za ona vrata iza kojih su, pošto su jednom odškrinuta, davno pobege sigurnost i toplina.

Dvadesetak i solidan kusur godina kasnije, u paketu s nizom propalih veza koje sam, na radost mojih drugarica, završavala anegdotskim pustolovinama, počela sam da verujem da su mi se pomešale bajke. Ljubav za kojom sam čežnula događala mi se na čudan način: uglavnom je imala ograničen rok. Iza lica muškarca, na prvi pogled savršenog tek toliko da me privuče, prebrzo počinjala bi da probija praznina. Veština zavodjenja, fatalna na početku, u ovome nije pomagala...

O tome sam redovno izveštavala svog oca u pismima koja su se gomilala neposlata. Nije to bilo samo zbog njegove često nepoznate adrese. Mnogo više, bilo je ljutnje koju uglavnom nisam ni sebi priznavala. No, s idejom da mu ih pre ili kasnije uručim, pisala sam mu i dalje.

U međuvremenu, tešilo me što još nepogrešivo mogu da pogledom privučem muškarca s drugog kraja prostorije. Mada, moja se mudrost nekako na kraju svodila na to što sam ih prva ostavljala. To je za posledicu imalo da i sama neretko osvanem solidno slomljena srca. Ipak, uspevalo mi je da ubedim sebe da je to razumna cena koja mora da se plati što se, poput princeza iz onih predvidivih bajki, ne ubijam od dosade u nekom promajnom zamku od nade, strpljivo i, razume se, sama, čekajući na pravog muškarca.

Na onoj drugoj ravni, koja je podrazumevala život jedne moderne i samosvesne devojke, išlo mi je prilično dobro. Zadatke koje su bližnji bili postavili pred mene, ne bih li sa solidnim uspehom osvojila srećnu budućnost, poslušno sam ispunjavala. Čak sam i uživala u njima. Svoju knjižaru, na primer, bila sam podigla na noge, kako je govorila moja baka. Osim što me je izdržavala, omogućavala mi je i da priuštim sebi pokoje egzotično putovanje. Novcem koji je moj otac tokom godina slao,

a moja majka ispostavilo se štedela, upravo je bio kupljen i lep stančić za mene, u istom kraju u kom su stanovale i majka i baka. Beskrajno zahvalna na tome, predano sam ga sređivala s jasnim zaključkom da je konačno ispred mene vreme za uživanje.

To sam baš bila zaključila kada je moja majka jednog dana odlučno rekla:

– Zar ne misliš da ti je vreme da se udaš?

Sećam se da sam je trepćući, ostavljena bez reči, sasvim zatečeno odgledala.

Kao prvo, uopšte nisam bila ni u kakvoj vezi. Tačnije, bio je tu nagoveštaj jedne, ali majka to nije znala. Drugo, i daleko važnije: na pamet mi nije padao brak. Ugovor da ću nekom kuvati ručak ili gurati veš u mašinu i kad mi je do toga i kad nije, i trpeti razne nepodopštine, ispade, hirove i gnjavaže zarad uverenja da će se sve to završiti srećno jednog dana, nisam vide-la kao dobar opis za pravu ljubavi. Takav, brak mi je pre ličio na gvozdenu kuglu oko noge.

I dok je majka, razume se snažno podržana od strane moje bake, na spisak prioriteta očitostavljala moju udaju sve češće nižući za moj ukus poprilično vazdušaste razloge zašto je brak, u stvari, sjajan, posebno za ženu, to me nije sprečavalo da se provodim. Bezbrižno uživanje i u životu i u vezama bilo je nagrada za koju sam smatrala da sam je s pravom osvojila. Na njihov krunski argument da mi na vrata kuca trideseta imala sam jasan odgovor: „Pa šta? Nije kraj sveta!“

Brak je mogao da pričeka, smatrala sam ponavljajući sebi: „Hoću još mnogo toga.“ Zadovoljno sam se ljuljuškala na užitku bezbrižnosti produženog detinjstva.

Mada, zanimljiva lica po klubovima lagano su se osipala. Zgodnih i slobodnih muškaraca kao da je bivalo sve manje. A i ona ženstvenost koja je težila romansi s potpunim predavanjem, povremeno je ulazila u žučan dijalog s modernom devojkom u meni. Negde u dubini, čeznula sam za pravom ljubavlju, bezu-

slovnom, snažnom, velikom kao san. Ali, želela sam je mirnu, krotku, ne razuzdanu, ne kobnu ili tešku koja će da me lomi. Želela sam ljubav spremnu da ostane i ne odleti kad joj jednom budem otvorila prozor svoga srca. To je bila moja tajna. Ostalo je bio život. U njemu sam se igrala muškarcima zbunjenim zavodljivošću koja se nije dala ukrotiti, uverena da ću znati kad da stanem. I svaki put bih ostavljala, jednako pevajući svoju omiljenu ariju iz *Karmen*:

– Ljubav je buntovna ptica, koja se ne da propitomiti...

Je li to bio refren za tešenje ili isceljenje, uistinu nisam znala.

No, u svemu tome nisam bila sama. Moje tri drugarice, jednako ostvarene u poslu kao ja, spoticale su se po pitanju srca. Ali, nijedna nije naročito brinula zbog toga: oko nas je i dalje bilo udvarača na pretek. Onaj pravi sigurno je bio tu negde, među njima. Samo ga je trebalo pronaći. Tako smo eliminisale pogrešne i dobro se zabavljale.

– Misliš li ozbiljno s tim momkom? – baka je podozrivo zački-ljila na mene kad sam se, blistava od zadovoljstva, neplanirano pojavila kod nje prve nedelje tog septembra. Činjenica da sam se s mora vratila pet dana ranije govorila joj je, očigledno, sve.

– Kojim momkom? – odglumila sam začuđenost, pomalo zatečena što me tako dobro čita. Umesto odgovora, počela sam da pričam o tome kako sam požurila zbog ženske večeri u mojoj knjižari, zanemarujući činjenicu da ona zna da sam svoj posao odabrala baš zato što mi je ostavljao punu nezavisnost i slobodu. Ni to mi nije bilo dosta, već sam, bez pauze, nastavila da vezem kako su majstori u mom tek opremljenom novom stanu hitno morali da dovrše slivnik na terasi, zbog ne daj bože kiše. Završila sam ubeđujući je i kako sam se zaista uozbiljila. Što mi je i bila namera...

Lakoća s kojom sam je slagala navela je moju inače prilično taktičnu staramajku Anđeliju da prekorno zavrtilo glavom i,

gundajući sebi u zube, izgubi kontrolu nad glasom baš u delu rečenice koji je glasio otprilike: „... jebivetar na oca!“

Pet dana kasnije, i Aleksa, moja najbolja od tri drugarice s kojima sam se poslednjih desetak godina skoro svakodnevno družila, s ozbiljnošću sociologa od iskustva i doktoranta psihologije, posle mog kraćeg ekspozeta o tome šta mi se, eto, ovoga puta desilo s aktuelnim dečkom Filipom, na moru, blago me je upozorila:

– Frojd bi imao štošta zanimljivo da kaže o tvom principu bežanja, znaš!

Njena primedba me pomalo bacila u razmišljanje. Tim pre što mi je baka, svaki put kad bi me videla, ponavljala poput refrena: „Htela ti to ili ne, neumitno ti se bliži trideseta...“

– Moraš da znaš šta hoćeš i da naučiš da traješ. Ne igray se ljudima – upozorila me je i majka tog dana, pre nego što joj se oteo pogled iz kog sam jasno videla kako joj se, posle toliko godina, preko mog lica prevlači živ portret moga oca. I mada je u međuvremenu moj pouzdani očuh, advokat Pavle Petro-nijević, uspeo da je usreći, zbog čega sam ga poštovala i na svoj način volela, na trenutak nisam požalila što sam joj tada, dosta sebično, izmamila priznanje da je moj otac, kroz mene, i dalje slika njene ljubavi.

Ali sam, u sebi, obećala da ću da se promenim i popravim. Naročito što mi je baš sad, kad sam bila ubeđena da sam ovladala svim veštinama koje devojci život čine zabavnim, neobjašnjiv nemir strujao srcem.

Jesam li ja to za ljubav bila neuhvatljiva? I, ako jesam, zbog čega?

– Kažem vam, sve to ima veze s traumama iz detinjstva. Pomešale su mi se bajke, eto šta je! – objasnila sam Aleksi, Mini i Mariji šestog dana tog septembra, dok smo uz ledene sokove

i letnje hitove uživale na kasnom popodnevnom suncu pored plavičastog bazena.

Uložila sam maksimalan napor da ignorišem grohotan smeh mojih „najboljih drugarica“ koje su se previjale na udobnim ležaljka novog gradskog okupljališta. Klub zatvorenog tipa, smišljen za zabavu i dokono uživanje, u kom su tragovi kapljica vode upravo stizali do nas i lomili se na mirisu kokosovog mleka za sunčanje, zvao se savršeno – *Duga*.

– Krajnje neženstveno! – odbrusila sam ne baš naročito uspešno.

– Tvoja sudbina u srce dira! Stvarno ti nije lako – kazala je Mina s ironijom, cerekajući se u naletima.

Žustra koketa sitne građe i prodornog stava, Mina pokaza duplericu časopisa koji je prelistavala. Na fotografiji se smeškala lepotica nalik na Ritu Hejvort u klasičnoj pin-ap pozi.

– E, ovako ću da se slikam za sledeći broj *Šika* – rekla je i počela da uvežbava pozu na licu mesta.

Dok se izvijala u tipičan položaj starleta u reklamama s kraja četrdesetih godina prošlog veka, vatrenoriđa kosa izazovno joj se rasu niz drvenu ležaljku.

– Izgledaš kao *Kempbel* supa! – pokušah da joj vratim, u nadi da su konzervu koju je proslavio Endi Vorhol zaista reklamirale cice s košuljama vezanim ispod grudi i nogama koje su se protezale iz seksi šortseva.

– Ako, bar je čuvena – nije se zbunila Mina.

Aleksa i Marija su se kikotaile...

Pustila sam ih da nam se podsmevaju i preusmerila pažnju na tri muškarca preko puta, koji su pod senkom suncobrana davali nedvosmislene signale da bi voleli da su nam bliže. Naročito posle Mininog malog, ali efektnog performansa.

Njihovo interesovanje je prijalo, tim pre što je nekoliko znatno mladih devojaka s tek napupelim telima pokazivalo na sve načine da ih ista grupa muškaraca zanima. U poskakivanju za

loptom, devojčurci su se izvijali sve izazovnije i jače, a njihov golicavi smeh stizao je sve bliže cilju.

Grupi su činili dva internacionalna fudbalska asa i domaća reprezentativca, u paketu sa zgodnim političarom koji je uz to bio i potpredsednik njihovog kluba, obavestila nas je Mina ranije. Pravo s teniskog dubla, njihovom stolu pod suncobranom pristizalo je pojačanje. Jednog od njih sam već izvesno vreme kibicovala po gradu,.

– Znamo li ko su novi momci? – upita preko časopisa Mina.

– U plavoj majici: Nenad Marić Mare, koji mi se dopada. Skoro je raskinuo s devojkom. Uvozi muzičke uređaje, studijsku opremu i slično – iznela sam taksativno.

– Dobro? – kazala je i s iščekivanjem u glasu značajno spustila naočare.

– Drugi je Boban Andrić. Vlasnik radnji koje prodaju italijanski nameštaj i detalje.

– Aha – potvrdila je kratko, s jasnim odobravanjem.

Ekspert za spektar ličnosti estradnog profila, Mina je volela da i izvan tog kruga bude dobro obavještena. To je pravdala terminom: profesionalna deformacija, za šta je tvrdila da joj se nakalemilo otkad vodi gledanu televizijsku emisiju. Ja sam to zvala radoznalošću.

Mina je, isto tako, volela da sebe naziva novinarkom jer je počela pišući. Otkad joj je karijera na *Fleš* televiziji otišla u pravcu nedeljnog okupljanja provokativnih gostiju u studiju, to joj je još više značilo. Pošto je svojoj televiziji donosila visok rejting, a sebi sve više status poželjne gradske udavače, mogla je da priča šta je htela. Važno je bilo da svoje sve poznatije lice za nas nije promenila.

No, ono što je zabavljalo bilo je da ga upotrebi kao mamac u ovakvim okolnostima. Slutila sam da će to uskoro i da se dogodi, bar zabave radi. A muškarci za onim stolom već su neko vreme čekali bilo kakav ohrabrujući signal s naše strane.

– I? Zašto si se vratila? – vratila nas je na temu Aleksa, koja nije imala običaj da lako popušta ili odustaje.

U sportskom kupaćem kostimu koji je, tipično za Aleksu, bio odabran da služi svojoj nameni, nikako da istakne njene bujne ženske atribute, sedela je zavučena u senku suncobrana. U njenom slučaju, skromnost je stajala u direktnoj suprotnosti s figurom renesansnih oblina čiji ubitačan potencijal nije koristila iz principa.

– Ah, sve je vodilo ka tome – odgovorila sam ležerno – i... Bilo je tako filmski. Sunce je svitalo nad zalivom, a prohladni vazduh s vode stizao je iz uvale...

– Gde ste se koliko prethodne noći ubijali od seksa, a ti mu se zaklinjala na ljubav... – dovrši Mina preko onih otvorenih novina i naočara spuštenih na pola nosa.

– Nikad mu se, nijednom rečju, nisam zaklela na ljubav! – izlete mi dok sam sasvim nefilmski odskakivala s ležaljke.

– Nego? Šta si mu rekla? Živo me zanima kako si ovoga sad otkačila? – uključi se znatiželjno Marija i prosto se unese ka meni.

Savršeno svesna da izgled može da se koristi kao oružje, ili bar kao odličan mamac, Marija je, budući advokatica, odabrala da zainteresovanim strankama suprotnog pola šalje poruku već prema potrebi i situaciji. Visoka, tanka i poprilično nezgrapna u pokretima i hodu, skupom elegancijom generalno je poručivala: nisam najlepša, ali sam uspešna, uporna i temeljna žena. Zato je ista senka koja je Aleksu zaklanjala od sunca i lakih flertova, Mariji bila bina. Mada, trenutno nije bila otvorena za pregovore u pogledu udvaranja. Vežbala je kako da s Markom, momkom upornim a strastvenim jednako kao i ona, živi u srećnoj vezi. Ogroman beli šešir, crne naočare i skupocen prsten koji je lomio svetlo, bili su međutim tu. Marija nije mogla da prođe nezapaženo. Nije to bio njen stil.

– O, svašta, zbilja! Šta vam je? Odrasli smo ljudi. Bila je to samo strast... – objasnila sam sigurno, kao da vladam situacijom.

Jedno Aleksino: „Tipično“ isprati moje reči.

– Čekaj, ne kažem da mi nije prijalo, ali takođe ne želim da od jedne letnje šeme pravim nešto što ona nije. Pa posle treba da se nosim s nečijim slomljenim srcem...

Trudila sam se da zvučim koliko-toliko ubedljivo.

– Ne izmišljaj, ponavljaš se – nasmejala mi se Marija.

– Zbilja, zašto si se vratila? – ponovila je Aleksa.

– Dobro, šta je sad ovo? Morala sam i da priprelim priču za večerašnji skup. Valjda vam je jasno koliko mi to znači.

Namerno sam zvučala povređeno i, u tom smislu, neshvaćeno.

– Da, da, Pepeljuga je naročito složeno štivo – rekla je Mina i dalje proučavajući istu fotografiju u onom magazinu.

– Nije u pitanju Pepeljuga, već pomisao da će moja knjižara, moja *Mala prodavnica priča*, večeras postati pozornica za jednu, lično moju. To me raduje i plaši.

Ovu dozu iskrenosti prihvatile su bez komentara.

– I, ko je tvoja Pepeljuga?

Aleksa je bila ozbiljna.

– Jedna od nas, devojka odgajana s osećanjem da je mamina i tatina princeza. Ali sad je odrasla i shvata da prinčeva, kakve je u svom ušuškanom kraljevstvu zamišljala, u stvarnom svetu nema. Pa je stala da preispituje stare bajke... I znate li šta je zaključila prvo? – rekoh.

Aleksa radoznalo klimnu.

– Da je krajnje vreme da se neko pozabavi time šta je bilo posle njihovog navodnog hepienda? Da bar ne kvare devojkaama sreću lažnim obećanjima... – kazala sam vatreno.

Mina je spustila magazin. Marija se okrenula ka meni.

– I zar vam se ne čini da je pravi odgovor na naslov *Poruke ženskih bajki* koji stoji na plakatu, a koji sam, kad smo već kod toga, još prekjuche okačila na vrata knjižare: *Pepeljugin priča je prevara?* – osetila sam se prozvanom da nastavim. – To sam napisala u drugom delu...

– A zašto misliš da jeste? – Aleksa mi nije samo dodavala šlagvort. Izgledala je iskreno zainteresovana.

– Zato što devojke obmanjuje obećanjem da će spasonosni zagrljaj princa, tog idealnog muškarca iz mašte koji će ženu da izbavi od svih nevolja ovog sveta i preko noći joj život pretvoriti u bajku, pre ili kasnije sigurno da se dogodi svima nama – odgovorila sam. – Ali – podvukla sam značajno – uz pomoć čega? 'Samo vi budite lepe, krotke i vitke, poželjno bi bilo i plavuše', praktično tvrdi Pepeljuga, 'i ulovićete svog spasioca. On će razume se sve da reši, a vi ćete se lepo venčati i uživati do kraja života.' Kakva patetična prevara!

– Nije ti to loše... – klimnula mi je Mina. – Pogotovo za jednu plavušu...

– Zanimljivo postavljena dilema – presekla je neočekivano Aleksa i sela na ivicu bazena. – Dopada mi se. A ima i drugih bajki iz kojih bi, u celini, moglo da se izvuče više važnih socijalnih fenomena... – konstatovala je.

– Zašto, onda, umesto jedne večeri ne organizujete barem pet? Svakako će biti zanimljivije, a postići ćeš i cilj: da privučеш nove kupce – reče Marija trezveno, odmahujući lepezom.

Njena uloga razuma u našim životnim avanturama savršeno je pristajala razboritom karakteru i imidžu.

– Aleksa? – okrenula sam se zagolicana idejom.

– U Njujorku sam do kraja oktobra... – rekla je s nogama u vodi i počela velikom šnalom da sakuplja svoju bujnu kosu ne bi li je pričvrstila na potiljak. – Ako ti odgovara, sledeći skup bi mogao da bude početkom novembra.

– Dogovoreno.

Aleksa skliznu u vodu.

– A, jesi li dogovorila nešto s Andrijom iz *Bell bara* sa kojim sam te upoznala?

Marija se okrenu ka meni.

– Jesam. Večeras ćete uz moju verziju Pepeljuge, uz koju će se njegov bar reklamirati, dobiti čašu vina i jesti ukusne kanapee... – objasnila sam s malo ironije.

– Odlično. I kultura mora da se izbrendira da bi mogla da se proda – zaključi Marija mirno i otpi gutljaj vode.

– Ako je tako, poslaću Đorđa, mog kamermana, da dođe. Imaćeš tri minuta u najgledanijoj emisiji u Srbiji! – odrešito zaključi Mina.

Ovo je volela da kaže više od bilo čega.

Zahvalila sam joj od srca, na šta je ona odmahнула rukom kao da se to podrazumeva.

Uskočila sam za Aleksom u prohladnu plavu vodu. Želela sam još malo da plovim na relaksirajućem begu od svakodnevice i obaveza. Ali miris mora i buke tamne masline nije mi izlazio iz nozdrva.

„Kao Filipova koža...“, stiže me odnekud.

To me najednom rastuži.

„Leto je na izmaku. To me, u stvari, muči“, zaključila sam vraćajući se na ležaljku. Pogled mi se nekako sam spustio na zgodnog Nenada preko puta.

Vreme je za akciju, znala sam.

Za razliku od onog deteta koje je azbuku zavođenja sricalo kroz inicijaciju u srcu te tajne, moje telo je sada uglavnom mamilo na greh. Nije mi smetalo da se, kad ustreba, ili češće kad me ophrva dosada, poslužim tim proverenim atributom.

„Kad god te nešto muči, a tiče se muškarca, skreni sebi pažnju drugim, dovoljno poželjnim kandidatom, dok odgovor, u međuvremenu, nekako ne ispliva sam“, bila je lekcija koju sam, tokom godina, savladala sama. Atletski građen Nenad koji je sedeo u šortsu posle iscrpljujućeg teniskog meča, u formi metaforičke pomoći, upravo mi je padao u krilo. Uz malo neobaveznog flerta, dilema s mora mogla je vrlo uspešno da se odloži, ako ništa drugo, bar za sutra.

Proteгла sam se na suncu. Dok mi se svaki mišić napinjao duž tela, u položaju smišljenom da zamagli muški um, mazno ga okrznuh pogledom, direktnim poput aperkata. Nenad se kao čarolijom odvojio od svoje stolice.

– Aha! Probudila se – primeti Mina i namesti se udobnije. Moj metaforički spasilac hipnotisano je koračao ka nama.

Dočekala sam ga mačijih očiju, s tek nešto malo iščekivanja ispod izvijene obrve.

– Zdravo! Ovaj, morao sam da te pitam... Znam da zvuči bezveze... – preznojavao se iznad mene brojeći kapljice vode po mom dekolteu.

– Ali, ne možeš da se setiš odakle se znamo, je li to?

Lice mu se ozarilo na ovu neočekivanu pomoć. Ili sam mu se rugala. Nije mogao da zna.

Ono što se uskoro ispostavilo bilo je da ga nisam pozivala da sedne.

– Da, i prosto ne mogu da verujem, ali, eto, blokada... – govorio je dok sam ga po običaju gledala u zenice.

Ćutala sam i čekala da mu postane neprijatno.

– *Apsint?* – pokušao je. Nasmejala sam se glasno, brojeći još malo u sebi.

– *Magacin?* – nastavio je, sad tek da nešto kaže. Uozbiljila sam se naglo.

Nenad se uzvrpolji okružen neprijatnom tišinom. Premeštao se s noge na nogu na ivici da postane direktan ili da ode. Mina i Marija su ga, ćutke, veoma pažljivo promatrale. Postajao je svestan činjenice da već predugo stoji.

– *Cvetić* – rekla sam obasjavajući ga osmehom punim obećanja. Nenadov torzo se raširi dok je s izrazom čoveka koji drži pobjednički tiket usisavao kiseonik u pluća.

– Naravno! Ti dolaziš sa Sandrom! – kazao je oduševljen što sam istovremeno sklonila noge i pokazala mu da sedne pored mene. – Tačno, sećam se kad ste zajedno došle kod mene u *Kazu*, onu u Uzun Mirkovoj...

– Kupovala sam zvučnike.

– Jeste! Sad se sećam... – nastavi Nenad sigurnije i poče da priča o karakteristikama onih koje sam uzela.

Pomislilih neočekivano na Filipa.

Recept za skretanje pažnje prvi put nije delovao...

Čim sam ga ugledala, znala sam da baš njega hoću. Hitre oči prevaranta koje ubeđuju da su pokajničke, maslinasta koža lovca, sjajna i napeta od snage, i široke usne ispucale od smeha i cigareta s kojih se, već na mojim vratima, razlegao iskrzan smeh, magnetski su me privukli. Visok, snažan, vretenast i nepristojno podatan, ponudio mi se jednim neočekivanim pokretom kojim se, rukujući se sa mnom, povio do moje visine.

„Seks na nogama“, pomislila sam uvlačeći miris mužjaka koji se s njegovog tela širio do mojih nozdrva. Zamislilih ga golog...

Zenice su nam se zakačile poput dve naoštrene udice čiji su vrhovi bili spremni da prođu kroz mekše tkivo. Ali na njihovom kraju se nije zakoprcao očekivan zbunjen i zatečen ulov. Metalnu škripu trenja u trenutku kad su se ukrstile pokrio je znalački smeh dva jednaka,iskusna igrača. Sjajne i jake strune koje smo držali spremne, ostale su čvrsto zategnute.

Neplanirano, bili smo upecani, ovoga puta nas dvoje.

Svedeno na proste činjenice, igra kojom smo oboje očigledno jednako dobro vladali svodila se na dobro osmišljenu manipulaciju. Sa stavom kao da je život igrača prestižni elitni klub ekstremno zatvorenog tipa, i učtivom dozom obzira za one druge koji mu, slučajno ili ne, nikada neće pripadati, s lakoćom savršene sigurnosti u sopstvenu vrednost, igrač bi sjajem nedostižnog, neprocenjivim kao poklon koji se dobija jednom u životu, obasipao žrtvu. U toj dobro uvežbanoj ulozi koja je izazivala onog drugog na potpuni gubitak kontrole i budila

snažna osećanja, bio je ceo štos. Igrač je, suštinski, davao isto što i svi drugi, samo u preciznim dozama, razume se, krajnje promišljeno. Ta ga je vrsta znanja pretvarala nakratko u nedosegnut predmet želje od koje se izgara.

Opsenjivanje, kako sam tu igru tajno zvala, isključivalo je, međutim, predavanje. Ljubav bez maske tu nipošto nije bila dozvoljena. Sjaj zavođenja i kontrole imao je svoju cenu.

„Ali se bar nikad ne bih našla u ulozi one koja čezne i čeka“, pravdalo se nešto u meni, dok sam na Filipa spuštala jedan od pogleda pred kojim se obično padalo ničice.

Razvoj situacije me je, međutim, ubrzano demantovao.

– Filip Fiči – rekao je, pošto je čuo moje ime i osvrnuo se po mom novom, blistavo osvetljenom stanu.

– I sve ovo je tvoje? Bezobrazno neiskorišćena raskoš... Bilo bi vrelije udvoje – rekao je prinoseći mi usne opasno blizu.

Oči su mi se suzile od primedbe koja je pretila da zazvuči jeftino, kad se grleno nasmejao.

– Šalim se! Hoću da kažem, lep ti je stan... – rekao je i okrznuo me telom u prolazu.

Dok sam izgovarala „hvala“, ubedih sebe da ne vidim Tanjin spušten pogled i lice koje se ugasilo iza njegovih leđa. Zabava povodom mog useljenja morala je da počne.

„Rešiće oni to već na nekom drugom mestu, u nekom drugom filmu“, rekoh sebi.

Večeras, reflektori su bili moji.

„Zašto sad mislim o tome?“, namrštila sam se.

– Ili, neko drugo veče... – rekao je Nenadov glas.

– Izvini – trgla sam se. – Ne, ne mogu večeras. Ali, možda sutra.

Povratila sam kontrolu nad sobom.

– Hoćeš li da te zovem? – pitao je.